

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 13CoE/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1223203766
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:1223203766.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Táne Šefčíkovej a JUDr. Petra Kalatu, v konaní o výkon rozhodnutia vo veci maloletého dieťaťa: A. B., narodená XX.XX.XXXX, v konaní zastúpená kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec, o návrhu oprávneného: C. C. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. XXX/XX, F. zastúpeného splnomocnencom: LOVÁSZ LEGAL s.r.o., so sídlom Železničarska 18, Bratislava, proti povinnej: C. G. H., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XXX/XX, G., zastúpenej splnomocnencom: Mgr. Renáta Dobrovodská, advokát, so sídlom Rožňavská 22, Bratislava, za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava III, so sídlom Vajnorská 47, Bratislava, o nariadenie výkonu rozhodnutia, o odvolaní povinnej proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II, č. k. 37Em/3/2024-1101 zo dňa 28. apríla 2025, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e.**
- II. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. **o trovách konania z r u š u j e.**

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. nariadil výkon rozsudku Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 39P/176/2021 - 233 zo dňa 29.09.2022, a uložil povinnosť povinnej (ďalej aj ako „matka“) umožniť styk oprávneného (ďalej ako „otec“) s maloletou. Výrokom II. určil, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 370 ods. 1, § 376 ods. 1, § 377 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) a § 3 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých (ďalej len „vyhláška upravujúca podrobnosti výkonu rozhodnutia“). Vecne dôvodil, že po vyhodnotení všetkých zistených skutočností dospel k záveru, že povinná dobrovoľne neplní, čo jej ukladá vykonateľný exekučný titul. Exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 39P/176/2021 - 233 zo dňa 29.09.2022 o schválení rodičovskej dohody, ktorým bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky a styk otca s maloletou bol upravený nasledovne: každý týždeň v kalendárnom roku v utorok v čase od 15,30 hod. do 18,30 hod. a každý štvrtok od 08,00 hod. do 18,30 hod.; každý párný víkend od soboty od 08,00 hod. do nedele do 18,30 hod.; počas vianočných sviatkov každý párný kalendárny rok v čase od 23.12. od 08,00 hod. do 24.12. do 15,00 hod. a 31.12. od 08,00 hod. do 01.01. do 18,30 hod. a každý nepárny kalendárny rok v čase od 24.12. od 15,00 hod. do 25.12. do 18,30 hod. a od 29.12. od 08,00 hod. do 31.12. do 18,30 hod.; počas veľkonočných sviatkov každý párný kalendárny rok od Zeleného Štvrtka od 08,00 hod. do Veľkého piatku do 18,30 hod. a každý nepárny kalendárny rok vo Veľkonočnú nedeľu od 08,00 hod. do Veľkonočného pondelku do 18,30 hod.; každý párný kalendárny rok dňa 27.11. v čase od 08,00 hod. do 18,30 hod.; každý kalendárny rok dňa 27.08. v čase od 08,00 hod. do 18,30 hod., s tým, že v prípade nemožnosti uskutočnenia styku v daný deň, matka poskytne otcovi náhradný termín. Súd konštatoval, že povinná ako dôvod nerešpektovania rozsudku opakovane označila odmietavý postoj maloletej a obavy

z možného sexuálneho násillia iným dieťaom v domácnosti otca. Súd však tieto dôvody nepovažoval za relevantné, nakoľko trestné konanie v danej veci bolo zastavené. Nezistil žiadne okolnosti, ktoré by nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili by zánik uloženej povinnosti. Pri rozhodovaní súd prihliadal na najlepší záujem maloletého dieťaa v zmysle čl. 3 a čl. 12 Dohovoru o právach dieťaa, pričom uviedol, že dieťa vo veku 5 rokov nemá dostatočné zručnosti na sformovanie vlastného názoru bez vplyvu vonkajších faktorov. Súd zdôraznil, že akákoľvek deformácia vzťahu rodič-dieťa v dôsledku odcudzenia je neskôr ťažko napravitelná, a preto je nariadenie výkonu rozhodnutia v najlepšom záujme dieťaa, aby sa zabránilo negatívnemu ovplyvňovaniu jeho psychického vývinu. V záujme zdravého vývoja dieťaa je podľa súdu nepochybne potrebné zabezpečiť, aby malo vytvorené pozitívne prostredie aj u otca a aby sa mohol prehlbovať vzťah maloletej s oboma rodičmi, čomu má napomôcť práve nariadený výkon rozhodnutia, keďže k riadnemu styku nedošlo po dlhú dobu. Na základe zhodnotenia všetkých okolností a s prihliadnutím aj na predchádzajúce konania súd dospel k záveru, že je potrebné nariadiť výkon rozhodnutia, keďže neboli splnené dôvody, ktoré by svojou povahou absolútne vylučovali jeho výkon.

3. Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie podala povinná odvolanie v celom rozsahu v zákonom stanovenej lehote z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že výkon rozhodnutia vyhlási za neprípustný a konanie o výkon rozhodnutia zastaví, prípadne, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie o odklade výkonu rozhodnutia a nariadení odborného poradenstva. Dôvodila, že napadnuté uznesenie považuje za nevykonateľné v zmysle § 377 ods. 3 CMP. Argumentovala, že podmienky na výkon rozhodnutia neboli splnené, keďže ona sama výkon rozhodnutia nemarí. Súd prvej inštancie podľa nej nezohľadnil najlepší záujem dieťaa garantovaný Dohovorom o právach dieťaa, najmä právo maloletej vyjadriť svoj názor. Tento názor je podľa povinnej zrejmý z početných správ psychológa a kolízneho opatrovníka, ktoré potvrdzujú, že maloletá odmieta styk s otcom bez prítomnosti matky. Povinná namietala záver súdu prvej inštancie, že päťročné dieťa nemá dostatočné zručnosti na sformovanie vlastného názoru, a označila ho za nesprávny, pretože súd prvej inštancie ním nerešpektoval schopnosť dieťaa vyjadriť svoje pocity a želania, ako to dokladajú odborné správy. Zároveň zdôraznila, že súd v konaní maloletú nikdy nepredvolal na výsluch, ani inak nezistoval jej mentálne a rečové schopnosti, no napriek tomu dospel k záveru o jej neschopnosti sformovať si vlastný názor. Ďalej dôvodila, že výkon rozhodnutia nemarí a tvrdenia oprávneného považuje za účelové. Uviedla, že oprávnený sa za celú dobu, čo maloletú nevidel, nesnažil s ňou skontaktovať telefonicky ani videohovorom, a to aj napriek odporúčaniam kolíznej opatrovníčky. Opísala udalosti, ktoré nastali po vydaní napadnutého uznesenia, keď sa oprávnený dvakrát (03.05.2025 a 08.05.2025) pokúsil o styk s maloletou, zatiaľ čo o jej návrhu na odklad výkonu rozhodnutia nebolo doposiaľ rozhodnuté. Podľa jej tvrdení maloletá v oboch prípadoch oprávnenému opakovane povedala, že s ním nechce ísť, na čo mal reagovať slovami: „Malá pôjde so mnou!“ a „Ty sa nemáš čo pýtať malej, ja sa ťa pýtam, či mi ju dáš.“. Na preukázanie týchto skutočností navrhla vykonať dokazovanie audiozáznamami a ich prepismi z oboch uvedených dní. Uviedla, že v oboch prípadoch sa maloletej opýtala, či chce ísť s otcom, na čo maloletá vždy s plačom odpovedala, že nechce. Poukázala na incident z 03.05.2025, kedy otec privolať políciu a žiadal, aby mu pomohli s výkonom rozhodnutia. V odvolaní citovala vyjadrenie príslušníka polície, ktorý mal oprávnenému vysvetliť, že „matka nebráni – tu ide o to, že dieťa plače a nechce ísť“, a že nie je v právomoci polície dieťa matke odňať. Dodala, že otec následne odišiel na políciu s vopred pripraveným trestným oznámením. Tvrdenia oprávneného o manipulácii označila za klamlivé a uviedla, že ochladnutie citových väzieb je dôsledkom jeho vlastného nezáujmu a zanedbania vzťahu, ktorý je na rozdiel od biologicky danej väzby na matku potrebné budovať. Ako dôkaz predložila „Správu z pohovoru s maloletým dieťaom“ zo dňa 13.05.2025, vypracovanú kolíznu opatrovníčkou a psychologičkou. Zo správy citovala vyjadrenia maloletej, podľa ktorých sa otca bála, pretože sa k matke správal „hrozne“ a v minulosti ju mal fyzicky potrestať. V správe sa ďalej uvádza, že maloletá odmietla možnosť tráviť čas s otcom aj za prítomnosti matky, lebo chcela byť s matkou sama. Na základe týchto skutočností povinná argumentovala, že je nutné odložiť výkon rozhodnutia, aby sa predišlo ďalšej traumatizácii dieťaa, pričom sa odvolala aj na stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR, podľa ktorého je úspešným výkonom aj jeho odklad s cieľom dosiahnuť neskôr dobrovoľné plnenie prostredníctvom poradenstva. Poukázala aj na to, že stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR uvádza, že ak sa dieťa bráni styku z dôvodov na strane oprávneného rodiča (napr. zanedbanie vzťahu), súd môže rešpektovať vôľu maloletého, modifikovať stretávanie alebo nariadiť tzv. navykací plán. Ako dôkaz vážnej psychickej tiesne dieťaa uviedla, že po pokuse otca o styk si maloletá ostrihala vlasy, čo označila za akt sebapoškodzovania. Zdôraznila, že tento čin je v kontraste s

predchádzajúcou túžbou maloletej darovať vlasy onkologicky chorým, čo podľa matky svedčí o mentálnej vyspelosti dieťaťa, ktorú súd prvej inštancie ignoroval. Ďalej namietala, že oprávnený pri pokusoch o styk nepostupoval so sľubovanou citlivosťou, ale naopak, vyjadroval sa nátlakovo a necitlivo, pričom v odvolaní citovala jeho výroky ako: „Tak prideme o dva týždne so sudkyňou so sociálkou a spravíme normálne nútený výkon. To chceš?“. Podľa matky otec namiesto reálnej snahy o kontakt s dcérou podáva urgencie na nútený výkon rozhodnutia a zároveň ju vopred neinformuje, ak sa v dohodnutom čase nedostaví, čo zhoršuje celú situáciu. Povinná opätovne poukázala na vysokú pracovnú vyťaženosť oprávneného v pozemnej aj leteckej záchrannej službe a namietala, že prvoinštančný súd si od neho nevyžiadal pracovný rozvrh. Vyjadrila obavy, že z dôvodu únavy nebude schopný venovať dieťaťu dostatočnú starostlivosť a zaistiť jeho bezpečnosť počas dlhých presunov (cca 490 km). Ako príklad uviedla, že vo štvrtok 15.05.2025 mal byť otec v práci v čase určeného styku, pričom iniciatíva zistiť, či na styk príde, musela vzísť od nej. Poukázala tiež na nepredvídateľnosť otca, keď v iný termín mal prísť bez ohlásenia v iný deň, než pôvodne avizoval, čo by podľa nej otec využil na obvinenie z marenia výkonu rozhodnutia, ak by nebola doma. Na preukázanie týchto tvrdení priložila ako dôkazy SMS komunikáciu medzi ňou a otcom, fotografiu otca v práci počas určeného styku a odkázala na znalecký posudok o spánkovej deprivácii založený v spise. Povinná v odvolaní ďalej argumentovala judikatúrou Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorej je vykonávací súd oprávnený a povinný skúmať, či je okamžitý výkon rozhodnutia v najlepšom záujme dieťaťa, a v prípade vážnych okolností ho môže odložiť alebo nariadiť styk za asistencie odborníkov. Poukázala na to, že aj samotný prvoinštančný súd už predtým nariadil obom rodičom odborné poradenstvo, ktoré však bolo odvolacím súdom dňa 18.12.2024 zrušené, avšak výlučne z dôvodu nesprávneho procesného postupu (bolo vydané formou uznesenia, nie rozsudku), pričom odvolací súd sa stotožnil s obsahom a nutnosťou tohto výchovného opatrenia. Vytkla prvoinštančnému súdu, že po zrušení tohto rozhodnutia nezačal konať z úradnej povinnosti a nenariadil výchovné opatrenie správnu formou, hoci mal podľa nej k dispozícii všetky potrebné informácie o tom, že situácia si vyžaduje zásah. Opätovne namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil schopnosť maloletej vyjadriť svoj názor, hoci psychologické správy potvrdzujú opak. Tvrdila, že styku nebráni a robí všetko, čo je v jej silách, aby dieťa na styk pripravila, správa sa zodpovedne a s ohľadom na najlepší záujem dieťaťa. Uviedla, že komunikácia zo strany oprávneného sa zameriava výlučne na otázku styku bez jej prítomnosti, zatiaľ čo ona mu v odpovediach tlmočí pranie dcéry, aby bola pri stretnutí prítomná. Ako príklad uviedla, že oprávneného pozvala na oslavu narodenín maloletej, čo mal odmietnuť. Zhrnula, že oprávnenému nikdy nepovedala, že mu styk neumožní, ani mu nekládla prekážky, ale vždy rešpektovala pranie dieťaťa, čo má vyplývať aj z predloženej SMS komunikácie. Povinná ďalej argumentovala, že maloletá sa s oprávneným nechce stretávať bez jej prítomnosti z dôvodu strachu a neistoty, ktoré sú dôsledkom dlhodobého nezájmu oprávneného o jej emocionálne potreby a citové väzby. Uviedla, že na rozdiel od nej sa oprávnený odmieta podrobiť znaleckému dokazovaniu, ktoré by mohlo pomôcť objasniť aktuálny stav ich vzťahov, čo preukazovala správami z ÚPSVaR a oznámením znalca. S poukazom na Článok 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, § 5 Zákona o rodine a judikatúru ESLP (prípád Zavřel proti Českej republice) zdôraznila, že najvyšším kritériom musí byť najlepší záujem dieťaťa a použitie donucovacích opatrení je kontraproduktívne v situácii, keď dieťa odmieta styk pre správanie rodiča a vníma ho ako cudzí subjekt. Tvrdila, že výkon rozhodnutia vo veciach maloletých je personálnou exekúciou, ktorá si vyžaduje rešpektovanie práv a emocionálneho stavu dieťaťa, a súd má povinnosť zohľadniť všetky okolnosti, ktoré môžu ovplyvniť jeho psychickú pohodu. Povinná v ďalšej časti odvolania namietala nevykonateľnosť napadnutého uznesenia, a to ako z materiálnych, tak aj z praktických dôvodov. Argumentovala, že trvať na výkone rozhodnutia je emocionálne škodlivé a neľudské, nakoľko maloletá nemá k oprávnenému vytvorenú citovú väzbu a oprávnený podľa nej nepreukazuje skutočný záujem o riešenie problémov a zlepšenie komunikácie. Zdôraznila, že súdne rozhodnutie nie je možné vykonávať selektívne len v častiach, ktoré vyhovujú oprávnenému. Poukázala na praktické komplikácie, ktoré spôsobuje nekomunikatívnosť oprávneného, ktorý jej vopred neoznami, či na styk vo štvrtok príde, čo jej znemožňuje plánovať si pracovný čas a riadnu starostlivosť o maloletú. Ako kľúčový dôvod nevykonateľnosti uviedla zmenu pomerov, keďže maloletá v E. K. L. (XXXX) dosiahla vek 5 rokov a musí si plniť povinné predprimárne vzdelávanie. Tvrdila, že rodičovská dohoda z roku 2022 je preto z časového hľadiska prežitá, nakoľko jej ustanovenia o styku (najmä každý štvrtok od 08:00 do 18:30 hod.) sú v priamom rozpore s povinnou dochádzkou dieťaťa do predškolského zariadenia. Plnenie exekučného titulu by tak podľa nej automaticky viedlo k porušovaniu zákona. Povinná v odvolaní ďalej namietala, že napadnuté uznesenie je nesprávne aj z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Argumentovala, že súd nesprávnym procesným postupom porušil jej právo na spravodlivý proces, keď jej znemožnil úplné a objektívne dokazovanie. Konkrétne vytýkala, že súd nezabezpečil vykonanie kľúčového znaleckého dokazovania z odboru psychológie, najmä po tom, ako sa mu mal

oprávnený odmietnuť podriaďiť, a zároveň nevypočul maloletú spôsobom, ktorý by zodpovedal jej veku a schopnostiam. Súd prvej inštancie podľa nej taktiež nezohľadnil odporúčania kolízneho opatrovníka a prokuratúry na nariadenie odborného poradenstva pred samotným výkonom rozhodnutia. Ďalej tvrdila, že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže súd nezohľadnil kľúčové objektívne skutočnosti a odborné stanoviská. Podľa povinnej súd ignoroval alebo neprimerane zhodnotil psychický stav maloletej a jej právo na ochranu pred psychickou ujmu, hoci na to poukazovali správy z ÚPSVaR a odborné posudky psychológov. Súd prvej inštancie podľa nej nevyužil štandardné mechanizmy rodinného práva ako výchovné opatrenia či mediáciu, čím je podľa nej rozhodnutie postavené na neúplnom a skreslenom skutkovom stave. Povinná ďalej namietala, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Konkrétne mu vytýkala, že napriek návrhom jej, kolízneho opatrovníka a prokuratúry, nerealizoval komplexné psychologické znalecké dokazovanie a nevypočul maloletú spôsobom primeraným jej veku, hoci existovali indície, že styk s oprávneným bez prítomnosti povinnej odmieta. Tvrdila, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže ignoroval obsah odborných správ, ktoré dokumentovali strach a odmietavý postoj maloletej. Za nesprávny považovala záver súdu prvej inštancie, že dieťa nemá dostatočné zručnosti na sformovanie vlastného názoru, čo je podľa nej v priamom rozpore s predloženými odbornými správami. Tieto pochybenia podľa nej viedli k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, pri ktorom súd prvej inštancie nedostatočne uplatnil zásadu najlepšieho záujmu dieťaťa a uprednostnil práva oprávneného bez primeraného zváženia psychického a emočného stavu dieťaťa. Z týchto dôvodov považuje rozhodnutie za nezákonné a nespravodlivé a navrhuje jeho zrušenie s tým, aby bol nariadený odklad výkonu rozhodnutia a aplikované výchovné opatrenie pred novým posúdením veci. Podľa povinnej je preto nevyhnutné, aby bolo takéto rozhodnutie zrušené a vec vrátená na nové prejednanie s dôrazom na riadne a objektívne zisťovanie skutkového stavu, ktoré plne zohľadní psychický stav maloletého dieťaťa a jeho právo na ochranu.

4. K odvolaniu povinnej sa vyjadrila Okresná prokuratúra Bratislava III. Uviedla, že do konania vstúpila dňa 7. marca 2025, pričom prokurátorka sa zúčastnila len pojednávania dňa 28. apríla 2025. Potvrdila tvrdenie matky, že prokurátorka na tomto pojednávaní navrhla, aby súd prvej inštancie v zmysle § 3 ods. 2 vyhlášky upravujúcej výkon rozhodnutia uložil obom rodičom povinnosť podrobiť sa psychologickému alebo inému odbornému poradenstvu. S ohľadom na odvolaciu námietku povinnej týkajúcu sa nesprávneho procesného postupu súdu, ktorý mohol viesť k porušeniu práva na spravodlivý proces, prokuratúra uviedla, že ak ju odvolací súd bude považovať za námietku závažného charakteru, navrhuje, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec ako kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zdravý psychosociálny vývin maloletej A. bude ohrozený, pokiaľ rodičia neuprednostnia záujem dieťaťa pred vzájomnými negatívnymi pocitmi. Konštatoval, že dlhá absencia kontaktu jedného rodiča s dieťaťom vedie k odmietaniu, strate dôvery a posilneniu väzby s primárnym rodičom. S odvolaním sa na správu psychológa úradu potvrdil, že matka je pre maloletú primárnym rodičom, pri ktorom cíti bezpečie. Pre úspešné obnovenie kontaktu s druhým rodičom je podľa neho potrebné postupné nadväzovanie vzťahu, a to za prítomnosti primárneho rodiča, aby dieťa opäť nadobudlo dôveru. Varoval, že náhle zásahy do života dieťaťa môžu posilniť jeho odmietavý postoj a viesť až k jeho traumatizácii. V závere kolízny opatrovník uviedol, že zotráva na svojom návrhu, aby bola rodičom a maloletemu dieťaťu nariadená povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu, a taktiež zotrval na všetkých svojich predchádzajúcich písomných aj ústnych vyjadreniach v danej veci.

6. Oprávnený vo vyjadrení k odvolaniu povinnej navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil. Vzhľadom na pretrvávajúce konanie povinnej, ktoré spočíva v znemožnení styku, ďalej navrhol, aby odvolací súd nariadil výkon rozhodnutia núteným odňatím maloletej dcéry A. B. povinnej v mieste jej aktuálneho bydliska v G.. Navrhol, aby sa tak stalo za účasti kolízneho opatrovníka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec a príslušníkov Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci, a to na základe pôvodného rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 29. septembra 2022. Uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s uvedeným uznesením, ktoré bolo vydané 18 mesiacov po podaní jeho návrhu na výkon rozhodnutia. Podľa neho trvanie súdneho konania prispelo k súčasnému stavu, keď je maloleté dieťa výrazne ovplyvnené výchovným prostredím matky. Považuje za nemysliteľné, aby sa v demokratickom štáte rozhodnutie prispôbovalo nezákonne nastoleným okolnostiam a aby namiesto súdu rozhodoval čas. Oprávnený ďalej uviedol, že povinná v odvolaní uvádza dôvody, ktoré

sú nad rámec zákonných odvolacích dôvodov v konaní o výkon rozhodnutia. Poukázal na to, že zákon špecifikuje len dva odvolacie dôvody a táto právna úprava je špeciálna vo vzťahu k všeobecnej úprave o odvolaní. Tieto dôvody sa podľa neho týkajú len skutočností, ktoré by znamenali nemožnosť realizovať výkon rozhodnutia, a nie merita veci, o ktorej už bolo rozhodnuté v základnom konaní. Konštatoval, že v zmysle uvedených skutočností nie je naplnený ani jeden z odvolacích dôvodov uvedených povinnou. Rozhodnutie súdu podľa neho naplňa všetky znaky formálnej aj materiálnej vykonateľnosti. Čo sa týka okolností, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, oprávnený uviedol, že povinná súdom uloženú povinnosť nespĺnila, čo je nesporná skutková okolnosť, nakoľko ju sama potvrdzuje v odvolaní a hľadá zástupné dôvody, prečo sa nepodrobuje súdnym rozhodnutiam. Vyjadril presvedčenie, že v marení súdneho rozhodnutia povinnej napomáha miestny ÚPSVaR, ktorý jej v rozpore so všetkými súdnymi rozhodnutiami asistuje pri vytváraní dôkazov na podporu jej konania, pričom avizoval, že postup ÚPSVaR bude predmetom samostatného sťažnostného konania. Oprávnený uviedol, že keďže povinná v odvolaní popisovala prípady, ktoré CMP vo vzťahu k výkonu súdneho rozhodnutia nepripúšťa, vyjadrí sa iba k relevantným odvolacím dôvodom povinnej. Doplnil, že na vykonateľnosť súdneho rozhodnutia nemá vplyv ani predpokladaná predškolská dochádzka maloletej, ktorá v konaní nebola preukázaná, a aj podľa rozhodovacej praxe odvolacieho súdu má styk s nerezidenčným rodičom prednosť pred školskou dochádzkou. Uviedol, že podstatná časť argumentácie povinnej sa týka názoru maloletej dcéry, ktorá sa údajne nechce stretnúť s oprávneným bez prítomnosti povinnej. Oprávnený mal za to, že súdy sa zaoberali najlepším záujmom dieťaťa vo všetkých predchádzajúcich rozhodnutiach a zdôraznil, že hoci je názor dieťaťa dôležitý, existuje dôvodná pochybnosť, či tento názor je slobodným prejavom maloletej a nie je ovplyvnený správaním povinnej v dôsledku rodičovských nezhôd. Uviedol, že právo dieťaťa vyjadriť sa nemožno bez ďalšieho stotožňovať s povinnosťou súdu tento názor akceptovať. Svoju argumentáciu podporil odkazmi na rozhodovacia prax ESLP, podľa ktorej názory detí nie sú nevyhnutne nemenné a nemôžu byť jediným kritériom pri rozhodovaní, najmä ak existuje podozrenie z konfliktu lojality alebo rodičovského odcudzenia. Oprávnený poukázal aj na skutkovo podobné prípady z rozhodovacej praxe slovenských súdov. Argumentoval, že maloletá, ktorá v dôsledku aktívneho konania povinnej nevidela svojho otca takmer dva roky, nevie objektívne zhodnotiť svoj najlepší záujem. Preto jej tvrdené odmietanie oprávneného nemôže byť vyhodnotený tak, že je v jej najlepšom záujme nestýkať sa s ním, a nezakladá právo povinnej ignorovať súdne rozhodnutie. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že rodič, ktorému je dieťa zverené, musí rešpektovať autoritatívne rozhodnutie súdu a má povinnosť dieťa na styk s druhým rodičom nielen fyzicky, ale aj psychicky pripraviť a vytvárať k nemu pozitívny vzťah. Podľa citovanej judikatúry, prenášanie vzájomných animozít na dieťa môže viesť k mareniu výkonu úradného rozhodnutia a naplniť skutkovú podstatu trestného činu. S ohľadom na citované rozhodnutia oprávnený uzavrel, že ani odmietavý postoj dieťaťa neoprávňuje povinnú na konanie, ktorým by marila výkon úradného rozhodnutia, a to obzvlášť v situácii, keď sa dieťa nachádza v útlom veku a nie je schopné samostatne si formovať právne relevantné názory. Tvrdil, že povinná nepreukázala žiadnu snahu o realizáciu styku, pričom maloletá na odchod s ním nebola vôbec pripravená, nebola vhodne oblečená na cestu a nemala zbalené veci. Kroky povinnej, keď odmietla maloletú pustiť z rúk pri rozhovore s príslušníkmi policajného zboru, podľa neho vedú len k ďalšiemu traumatizovaniu maloletej a sú vykonávané účelovo tak, aby oprávnený vyzeral ako ten, ktorý maloletej ubližuje. Oprávnený vo vyjadrení uviedol, že tvrdenie povinnej o jeho nezájume sa nezakladá na pravde. Uviedol, že návrh na výkon rozhodnutia podal práve z dôvodu, že sa o maloletú zaujíma. Doplnil, že si riadne plní svoju vyživovaciu povinnosť, čo je tiež jedna z foriem preukázania záujmu o dieťa. Tvrdil, že vykonal početné pokusy o realizáciu styku, pričom za účelom stretnutia s maloletou opakovane cestoval z F. do A.. Podľa neho sa opakovane stalo, že povinná najprv oznámila, že styk umožní, no následne sa zatajovala. Táto skutočnosť bola potvrdená aj uznesením súdu, na základe ktorého mu povinná uhradila náhradu škody za zmarený styk. Oprávnený ďalej popísal genézu správania sa povinnej, ktorá podľa neho neustále vytvárala nové prekážky v styku. Uviedol, že od júna 2023 do septembra 2023 sa povinná odvolávala na psychologickú správu. Od septembra 2023 do júna 2024 nemohol styk realizovať, nakoľko nevedel, kde maloletá býva, a povinná mu bydlisko oznámila až na základe súdneho rozhodnutia. Približne od júla 2024 do apríla 2025 povinná podmienila styk svojou prítomnosťou, čo bolo v rozpore so súdnymi rozhodnutiami. Od mája 2025 povinná styk neumožňuje z dôvodu údajného odmietavého postoja dieťaťa. Oprávnený konštatoval, že po nariadení výkonu rozhodnutia sa pokúsil realizovať styk dvakrát, 3. mája a 8. mája, avšak povinná styk neumožnila, dieťa na styk nepripravila a rozprávala sa s ním iba „cez plot“. Argumentoval, že nie je spravodlivé mu vytýkať, ak bez výslovného potvrdenia povinnej odmieta vynakladať čas a financie na cestu, keďže mu povinná ani raz styk neumožnila. Podľa neho skutočný úmysel povinnej je potrebné vnímať podľa jej reálnych činov, ktoré od marca 2023 smerujú k vylúčeniu oprávneného zo života maloletej. Medzi tieto činy zaradil

prešahovanie maloletej do A. bez jeho súhlasu či vedomia, zmenu trvalého pobytu, podanie návrhu na nepríslušný súd a podanie dvoch návrhov na zákaz styku. Tiež uviedol, že povinná nechala vyhotoviť nezákonnú psychologickú správu a na jej základe podala trestné oznámenie pre podozrenie na sexuálne zneužívanie. Oprávnený zdôraznil, že konanie povinnej bolo v každom aspekte vyhodnotené vyššími súdnymi inštanciami ako nezákonné. Poukázal na to, že nezákonnosť zápisu do škôlky potvrdil Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd SR, o príslušnosti súdu rozhodoval Ústavný súd SR a trestné oznámenia podané na neho boli Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici odmietnuté ako účelové. Tvrdil, že povinná odmieta akúkoľvek jeho snahu o postupné obnovenie vzťahu s maloletou. Vychádzajúc z uvedeného, označil tvrdenia o nezáujme z jeho strany za výslovne zavádzajúce. Domnieval sa, že najlepší záujem dieťaťa bol premietnutý do súdnych rozhodnutí, ktoré svedčia v jeho prospech a preukazujú, že jediným porušovateľom práv dieťaťa je povinná, ktorá znemožňuje styk a kontakt s dcérou. Oprávnený vo svojom vyjadrení namietal postup ÚPSVaR Lučenec. Uviedol, že nebol zo strany ÚPSVaR informovaný o plánovanom zisťovaní názoru dieťaťa, ktoré považuje za podstatný úkon. Tvrdil, že nielenže nebol informovaný o priebehu a výsledku zisťovania, ale ani nevedel, že sa má uskutočniť. Podľa neho bolo zisťovanie názoru realizované z iniciatívy povinnej, za jej prítomnosti a na základe ňou poskytnutých jednostranných informácií. Zdôraznil, že pre ochranu záujmov dieťaťa je nevyhnutné, aby obaja rodičia mali vedomosť o záležitostiach, ktoré sa ho týkajú. Oprávnený ďalej kritizoval činnosť ÚPSVaR, ktorý podľa neho počas celého konania nijakým spôsobom neinicioval vysvetlenie povinnej, prečo by mala dodržiavať súdne rozhodnutie. Mal za to, že miestny ÚPSVaR prekračuje svoje zákonné kompetencie, nechráni dieťa, ale vyhotovuje správy na požiadanie jedného z rodičov, bez informovania druhého. Uviedol, že povinná stavia kolízneho opatrovníka do pozície arbitra, hoci jeho úlohou je v konaní pred súdom zastupovať záujmy dieťaťa, vyjadrovať sa k skutočnostiam, navrhovať dôkazy a predkladať súdu odporúčania, ktoré však majú len odporúčací, nie záväzný charakter. Podľa oprávneného predložená správa ÚPSVaR vykazuje znaky zjavného subjektívneho vnímania a vzbudzuje dojem, že bola nadiktovaná povinnou, a preto by na ňu súd nemal prihliadať. Tvrdil, že tvrdenia povinnej o odmietaní oprávneného maloletou sú založené výlučne na jej subjektívnom vnímaní bez opory v dôkazoch. Považoval za nepostačujúce, keď povinná ako rezidenčný rodič nevie uviesť dôvod odmietania a zároveň dieťa viac ako rok na styk s ním nemotivuje a nepripravuje. Oprávnený vo vyjadrení uviedol, že s povinnou vedie slušnú a vecnú komunikáciu týkajúcu sa dieťaťa, pričom jej vytyka jedine znemožnenie styku v zmysle súdnych rozhodnutí. Tvrdil, že reakciou povinnej sú zakaždým osobné útoky, obviňovanie zo sexuálneho zneužívania a spochybňovanie jeho rodičovských kompetencií. Uviedol, že povinná odmieta rešpektovať súdne rozhodnutia, pričom svoje dôvody prispôsobuje, a to od fabulovaného príbehu o sexuálnom zneužívaní, cez zatajovanie bydliska až po odmietavý postoj dieťaťa. Poukázal na to, že keď jej argumenty o zneužívaní zlyhali, s pomocou ÚPSVaR si zabezpečila ďalší dôkaz vo forme správy o dieťati. Oprávnený považoval za neprimerané, že povinná a ÚPSVaR žiadajú uložiť výchovné opatrenie obidvom rodičom, a to napriek tomu, že zjavným porušovateľom súdom uložennej povinnosti je podľa neho len povinná. Za závažný nedostatok navrhovaného výchovného opatrenia označil absenciu úvahy o vzdialenosti bydlísk rodičov. Argumentoval, že vzdialenosť 250 km medzi F. a A. by pre neho znamenala minimálne šesť hodín cestovania na každé odborné poradenstvo, čo by si vyžadovalo čerpanie dovolenky alebo úpravu služieb v práci, čo považuje za nereálne. Tvrdil, že by takto vyčerpal všetku riadnu dovolenku, ktorá by mu potom chýbala na trávenie prázdnin s dcérou. Podľa oprávneného predložený návrh výchovného opatrenia ho postihuje za výkon pracovnej činnosti a zasahuje do jeho ústavného práva na rodinný a osobný život. Zdôraznil, že to nebol on, kto zmenil bydlisko dieťaťa, ale išlo o rozhodnutie povinnej. Svoju argumentáciu podporil nálezmi Ústavného súdu ČR. Citoval nález, podľa ktorého nie je možné, aby bol jeden z rodičov obmedzený na svojich rodičovských právach iba z dôvodu výkonu povolania, a tiež nález konštatujúci, že vzdialenosť medzi bydliskami rodičov nemôže byť na ťarchu iba jednému z nich a nesmie byť dôvodom porušenia práva dieťaťa na styk s oboma rodičmi. Konštatoval, že je zarážajúce, že povinná žiada zaťažovať oprávneného nadmerným cestovaním, ktoré je finančne nákladné a zasahuje do jeho súkromia, hoci on svojim postupom nič neporušil.

7. Povinná reagovala na vyjadrenie oprávneného. Uviedla, že jeho návrh nie je právne jednoznačný a nezodpovedá požiadavkám právnej jasnosti a presnosti. Podľa nej z petitu nie je zjavné, či sú jednotlivé požiadavky kumulatívne alebo alternatívne, čo vytvára právnu neistotu a znemožňuje správne posúdenie návrhu. Tvrdila, že takto nejasne formulovaný petit jej marí možnosť riadne uplatniť svoje práva a efektívne sa brániť, nakoľko súd nie je schopný určiť, aké konkrétne rozhodnutie je požadované, čo vedie k zbytočnému predlžovaniu konania. Povinná vo svojom vyjadrení ďalej poukázala na procesný stav v konaní. Pripomenula, že Mestský súd Bratislava II dňa 28. apríla 2025 na pojednávaní nariadil

výkon rozsudku, ktorým jej uložil povinnosť umožniť styk oprávneného s maloletou dcérou. Upozornila súd, že dňa 30. apríla 2025 podala návrh na odklad výkonu rozhodnutia v zmysle § 389 ods. 1 CMP z dôvodu, že život, zdravie alebo priaznivý vývoj maloletej je výkonom rozhodnutia vážne ohrozený. Uviedla, že prvoinštančný súd do dňa podania tohto vyjadrenia o jej návrhu na odklad nerozhodol, a preto považovala za neprípustné a v rozpore s právom na spravodlivý proces a zásadou rovnosti zbraní, ak by súd rozhodol o návrhu otca pred rozhodnutím o jej návrhu. Vo svojom vyjadrení k procesným aspektom povinná uviedla, že otec mal možnosť stretávať sa s maloletou v jej prítomnosti na základe rozhodnutia Okresného súdu Lučenec, avšak toto právo odmietol vykonať, čo podľa nej spôsobilo prerušenie kontaktu. Tvrdila, že mala obavy o bezpečnosť maloletej, pretože trestné veci, ktoré sa jej týkali, neboli právne uzavreté. Ako dôkaz predložila svoje skoršie vyjadrenie a upovedomenie o vybavení žiadosti zo dňa 4. marca 2024. Ďalej uviedla, že od 28. februára 2024 opakovane otcovi písala, že sa môžu stretnúť v prítomnosti tretej osoby, čo otec stále odmietal. Mala za to, že otcovi nezáleží na dcére a jeho postoj je účelový, aby vzťahy medzi nimi ochladli. K námietke oprávneného, že uviedla odvolacie dôvody nad rámec zákona, argumentovala, že prvoinštančný súd ju v poučení uznesenia zo dňa 28. apríla 2025 oprávnil uviesť odvolacie dôvody aj v súlade s CSP, čo z opatrnosti aj urobila. Uviedla, že ak odvolací súd dospeje k záveru, že sú nad rámec, má zobrať do úvahy len dôvody podľa CMP, ktoré v odvolaní explicitne uviedla. Povinná ďalej detailne opísala priebeh stretnutia dňa 3. mája 2025. Tvrdila, že dcéru na stretnutie pripravila, bola slušne oblečená a mala zbalený batôžtek. Otec podľa nej vystúpil z auta bez darčeka, bez empatie a dcére, ktorú dlho nevidel, povedal len: „Ideš so mnou do F..“. Keď maloletá odmietla, otec podľa nej reagoval agresívne, dvíhal hlas a vyhrážal sa políciou, čo bolo v rozpore so sľubom citlivého prístupu, ktorý bol deklarovaný na súde. Uviedla, že privolaná policajná hliadka skonštatovala, že výkon nemarí, keďže dieťa vehementne odmieta odísť a matka by styk umožnila, ak by dcéra chcela. Otec následne podľa nej podal vopred pripravené trestné oznámenie. K otcovej kritike ÚPSVaR Lučenec povinná uviedla, že otec nepredložil žiadny dôkaz na podporu svojich tvrdení a ide o zavádzanie a ohováranie. Tvrdila, že ÚPSVaR vykonáva svoju prácu v súlade s predpismi a ona jeho činnosť žiadnym spôsobom neovplyvňuje. Povinná sa tiež vyjadrila k argumentu o predškolskej dochádzke. Považovala ho za neopodstatnený a tvrdila, že otec by o prijatí dcéry do škôlky vedel, ak by prejavoval záujem a preberal si poštu, keďže mu bolo doručené rozhodnutie, voči ktorému mohol podať odpor, no neurobil tak. Zopakovala, že rozhodnutie o styku je nevykonateľné, keďže dcéra musí od septembra plniť povinné predprimárne vzdelávanie. Ako dôkaz predložila Rozhodnutie materskej školy o prijatí, podacie hárky, potvrdenie o prevzatí a žiadosť o prijatie do materskej školy. Povinná vo svojom vyjadrení reagovala na argumentáciu otca týkajúcu sa názoru maloletej a jeho limitov. Uviedla, že prístup otca je založený na zneužívaní názoru dieťaťa na podporu vlastných záujmov, čo je v rozpore s najlepším záujmom maloletej. Zdôraznila, že zohľadnenie názoru dieťaťa je povinnosťou súdu a obvinila otca, že dieťa využíva ako nástroj v rodičovskom konflikte. Na preukázanie, že maloletú dcéru nemanipuluje, odkázala na audiozáznamy predložené súdu a uviedla, že otec sa bráni a vyhýba znaleckému dokazovaniu, ktoré bolo na túto otázku nariadené. Povinná ďalej argumentovala s odkazom na judikatúru ESLP (prípady M. proti Českej republike, N. proti Českej republike), že ak dieťa odmieta styk v dôsledku správania rodiča, použitie donucovacích opatrení je neefektívne a môže vzťah ešte zhoršiť. Uviedla, že povinnosť štátu obnoviť styk nie je absolútna a musí zohľadňovať najlepší záujem dieťaťa. Otcove odkazy na rozhodnutia v trestných veciach považovala za nerelevantné v kontexte rodinného práva. Tvrdila, že odmietanie otca zo strany maloletej je dlhodobý a pretrvávajúci problém, čo doložila správami z materskej škôlky zo dňa 20. marca 2023 a 10. júna 2025. Opätovne zdôraznila, že nemarí výkon rozhodnutia, čo podľa nej potvrdzujú aj rozhodnutia polície, ktoré predložila ako dôkaz a z ktorých vyplýva, že nebola naplnená skutková podstata trestného činu. K výčitke otca ohľadom „vhodného oblečenia na cestu“ uviedla, že tento postoj považuje za neodôvodnené obťažovanie, ktoré neodráža skutočný záujem o dieťa. Ako dôkaz k tejto časti predložila viacero uznesení o odmietnutí trestného stíhania z rokov 2023 a 2024. K argumentácii otca o jeho tvrdenom záujme uviedla, že plnenie vyživovacej povinnosti nemožno považovať za dôkaz osobného záujmu o dieťa, ale len za plnenie zákonom stanovenej povinnosti, ktorej neplnenie by bolo trestným činom. Obvinila otca z účelového zavádzania súdu, keď tvrdil, že sa nemohol s dcérou stykať, a poukázala na to, že styk sa uskutočnil 18. januára 2024 za jej prítomnosti. Tvrdila tiež, že otec zámerne opomenul uznesenie Krajského súdu v Trnave z 19. augusta 2024, ktoré konštatovalo, že otec mal možnosť získať informácie o adrese bydliska dieťaťa aj inými spôsobmi. Povinná uviedla, že stretnutie dňa 18. januára 2024, ktoré si podľa nej vyžiadala sama maloletá za jej prítomnosti, je dôkazom, že ona koná v najlepšom záujme dcéry. Obvinila oprávneného, že sa neustále vyhovára na súdne rozhodnutia, avšak nedoložil žiadnu konkrétnu iniciatívu na zlepšenie komunikácie. Poukázala na to, že viac ako ročný odstup bez kontaktu, ktorý podľa nej nebol spôsobený jej vinou, môže mať vážne a nezvratné následky na psychické a emocionálne

väzby medzi otcom a dcérou. S odkazom na judikatúru ESLP (O. proti Českej republike) argumentovala, že použitie donucovacích opatrení je kontraproduktívne, ak dieťa odmieta styk pre správanie rodiča a vníma ho ako cudziu osobu. Opätovne uviedla, že nebráni styku, ale problémom je správanie otca, ktorý podľa nej na maloletú vyvíja nátlak, pričom ako príklad uviedla okamžité volanie polície, zvyšovanie hlasu v prítomnosti dcéry či osočovanie starých rodičov. Tvrdila, že oprávnený pri stretnutí dňa 8. mája prišiel len na dve minúty a ani len nevidel maloletú, keďže sa zameral výlučne na natáčanie situácie. Tento prístup podľa nej naznačuje, že neprejavuje skutočný záujem o kontakt, ale sústredí sa na medializovanie situácie. Tvrdila, že otcove tvrdenia o neumožnení styku sú účelové, nakoľko počas celej doby neudržiavania kontaktu sa nesnažil nadviazať žiadny kontakt, napríklad telefonicky, hoci mu vždy odpovedala, že prísť môže, avšak dcéra trvá na jej prítomnosti. Uviedla, že ak sa podávanie trestných oznámení považuje za účelové konanie, je potrebné zdôrazniť, že aj otec sám podal trestné oznámenia proti nej, ktorým nebolo vyhovené. Tvrdila, že na rozdiel od neho sa ona snaží o zlepšenie vzťahu pravidelným zúčastňovaním sa stretnutí s ÚPSVaR, zatiaľ čo otec má autoritatívny prístup zameraný výlučne na uspokojenie vlastných záujmov. Jeho spoliehanie sa výlučne na argumentáciu súdnymi rozhodnutiami považovala za znepokojujúce a za prejav jeho neschopnosti alebo nezájumu o skutočné pochopenie potrieb dcéry. Konanie otca označila za šikanózne, pretože opakovane žiada o styk, aj keď si je podľa nej vedomý, že tento styk nie je realizovateľný vzhľadom na jeho vopred naplánované aktivity, ktoré verejne zverejňuje na svojom instagramovom účte (napr. práca po „dlhšej šichte“, odchod na školenie, pobyt vo wellnesse). Vo svojom vyjadrení k námietkam oprávneného voči postupu ÚPSVaR Lučenec povinná uviedla, že postup tohto úradu nie je predmetom daného konania, a preto sú akékoľvek výhrady voči nemu nerelevantné. Obvinila oprávneného z nepravdivého tvrdenia na pojednávaní dňa 5. novembra 2024, kde mal podľa nej klamať, že nikdy neobdržal pozvánku od ÚPSVaR na poradensko-psychologické služby. Tvrdila, že toto tvrdenie bolo na pojednávaní jednoznačne vyvrátené prítomnou kolíznou opatrovníčkou a následne boli do spisu doplnené správy, z ktorých vyplynulo, že oprávnený si tieto správy neprevzal, čo podľa nej potvrdzuje jeho nezáujem o plnenie povinností. Povinná ďalej uviedla, že ak oprávnený tvrdí, že ona „diktuje“ ÚPSVaR, je povinný tieto tvrdenia podložiť dôkazmi, inak ide o neopodstatnené a nepravdivé vyjadrenia, ktoré slúžia ako nástroj šikany. Zdôraznila, že rešpektuje ÚPSVaR ako zástupcu maloletého dieťaťa a nikdy by si nedovolila ovplyvňovať jeho činnosť. Na podporu svojich tvrdení poukázala na judikatúru ESLP (prípady B., L., N., M. proti Českej republike), z ktorej vyplýva, že povinnosť štátnych orgánov prijať opatrenia na obnovu styku nie je absolútna a musia zohľadniť predovšetkým najlepší záujem dieťaťa a správanie rodičov. Povinná informovala súd, že oprávnený dňa 24. júna 2025 podal v mene maloletej žalobu na ochranu osobnosti na Okresný súd Lučenec, ktorou sa domáha, aby sa ÚPSVaR Lučenec zdržal zásahov do práv maloletej. Zároveň poukázala na to, že v inom podaní sa oprávnený domáha zrušenia príslušnosti ÚPSVaR Lučenec a určenia príslušnosti ÚPSVaR Senec. Tento postup považovala za nehospodárny, chaotický, účelovo zavádzajúci a za zahlcovanie súdov, pričom ako dôkaz predložila žalobu na ochranu osobnosti podanú na Okresný súd Lučenec. Vo svojom vyjadrení k argumentácii oprávneného na výchovné opatrenie povinná uviedla, že je zarážajúce, ak oprávnený tvrdí, že ju nikdy neobviňoval, keďže podľa nej sú všetky jeho podania založené výlučne na obvineniach voči nej (napríklad o nepripravení dieťaťa na styk či zatajovaní informácií). Tvrdenie oprávneného, že si „zabezpečila“ ďalší dôkaz vo forme správy o dieťati, označila za vrchol nezodpovedného správania. Podľa nej by oprávnený, ak by mal primeraný záujem o dieťa, vedel, že správa len odráža realitu a objektívny stav situácie. Povinná ďalej namietala sťažnosti oprávneného na nutnosť cestovať do A.. Uviedla, že je to zarážajúce, keďže práve na základe jeho ústavnej sťažnosti bola daná príslušnosť súdu v F., čo núti cestovať na každé pojednávanie ju. Zároveň poukázala na to, že oprávnený sám trvá na tom, aby sa stretával s maloletou tak, že po ňu príde a odvezie ju do F., pričom vtedy mu cestovanie neprekáža. Tento prístup označila za neprimeranú selektívnosť. Argumentovala s odkazom na nález Ústavného súdu ČR, že ak vzdialenosť 600 km môže byť prekážkou pre cestovanie dieťaťa, potom vzdialenosť 250 km nemôže predstavovať problém pre oprávneného, keď ide o záujmy dieťaťa. Na záver svojho vyjadrenia povinná uviedla, že dieťa je dar, nie tovar, a deti nie sú kufre, ktoré je možné bezcitne presúvať. Na základe všetkých ňou uvedených skutočností trvala na tom, aby súd zamietol návrh oprávneného na nariadenie núteného výkonu rozhodnutia vo veci maloletej dcéry.

8. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou, povinnou (§ 359 CSP v spojení s § 372 CMP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§

66 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie povinnej nie je dôvodné, v dôsledku čoho bolo potrebné napadnuté uznesenie vo výroku ako vecne správne potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP) a zároveň k záveru, že súvisiaci výrok o trovách konania je potrebné zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. d) CSP).

9. Podľa § 370 ods. 1 CMP podľa tejto časti sa postupuje pri výkone rozhodnutia, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému.

10. Podľa § 376 ods. 1 CMP ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.

11. Podľa § 377 ods. 2 CMP proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia a proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia je odvolanie prípustné.

12. Podľa § 377 ods. 3 CMP odvolanie proti nariadeniu výkonu rozhodnutia možno odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti.

13. Podľa § 3 ods. 1 vyhlášky upravujúcej podrobnosti výkonu rozhodnutia súd po podaní návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia (§ 376 ods. 1 zákona) alebo po začatí konania, ktoré sa začína bez návrhu (§ 376 ods. 2 zákona), pred vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia zisťuje, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu.

14. Podľa § 3 ods. 2 vyhlášky upravujúcej podrobnosti výkonu rozhodnutia ak súd zistí, že plnenie rozhodnutia možno dosiahnuť účasťou na sociálnom poradenstve, psychologickom poradenstve alebo na inom odbornom poradenstve, povinnosť podrobiť sa poradenstvu možno nariadiť neodkladným opatrením. Neodkladné opatrenie nariadiť po predchádzajúcom posúdení vhodnosti a predpokladaného času trvania neodkladného opatrenia osobou, u ktorej sa má poradenstvo vykonať.

15. V zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

16. Podľa článku 5 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadnia najmä a) úroveň starostlivosti o dieťa, b) bezpečie dieťaťa ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa, e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou, f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností vlád dieťaťa, g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny, h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvoma rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami, i) využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

17. V zmysle čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

18. V čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je zakotvená zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa, táto zásada je vyjadrená aj v § 28 ods. 1 a 2 ZoR. Dieťa má teda zákonom garantované právo byť vychovávané oboma rodičmi, a to aj v prípade, ak rodičia spolu nežijú. Aj rodič, ktorému dieťa nebolo zverené do starostlivosti, má preto právo v primeranom rozsahu podieľať sa na výchove maloletého dieťaťa, osobne sa o dieťa starať a budovať citové a rodinné väzby s ním, nakoľko stále zostáva rodičom so všetkými právami a povinnosťami z tohto vzťahu vyplývajúcimi. Prvoradým hľadiskom akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí musí však byť záujem dieťaťa (čl. 3 Dohovoru

o právach dieťaťa). Dieťa oddelené od jedného alebo oboch rodičov má priznané právo udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa (článok 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Žiadne dieťa nesmie byť vystavené svojvoľnému zasahovaniu do svojho súkromného života a rodiny a dieťa má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom (článok 16 Dohovoru o právach dieťaťa).

19. Podľa článku 24 ods. 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie, pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa. Každé dieťa má právo na pravidelné udržiavanie osobných vzťahov a priamych stykov s obidvoma svojimi rodičmi, ak to nie je v rozpore s jeho záujmom.

20. Konanie o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých je mimosporovým konaním, ktoré je upravené v štvrtej časti CMP a vyhláske upravujúcej podrobnosti výkonu rozhodnutia. Napriek tomu, že výkon rozhodnutia vo veciach maloletých je druhom vykonávacieho konania, vykazuje od štandardného vykonávacieho konania na peňažné alebo nepeňažné plnenie zjavné odlišnosti. Najväčšou odlišnosťou je práve predmet personálnej exekúcie, ktorým je úprava nepeňažných práv a povinností vo vzťahu k maloletému dieťaťu, ktoré je súčasne účastníkom tohto konania.

21. Pokiaľ ide o uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia, odvolanie proti predmetnému rozhodnutiu je možné odôvodniť len dôvodmi, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 377 ods. 3 CMP teda tým, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik uloženej povinnosti. Pri materiálnej vykonateľnosti pôjde o neurčitosť výroku, označenia účastníkov, lehoty na plnenie, príp. iných, pre výkon rozhodnutia podstatných údajov. Pri formálnej vykonateľnosti pôjde o to, že rozhodnutie doposiaľ nenadobudlo vykonateľnosť, napr. pre nesprávne doručenie, pre nesprávne právne posúdenie vykonateľnosti súdom a pod. Okolnosťou, ktorá nastala po vzniku exekučného titulu môže byť napr. to, že došlo k splneniu povinnosti alebo že oprávnená alebo povinná osoba zomrela, dôvodom môže byť aj zrušenie alebo zmena rozhodnutia, ktorý je exekučným titulom. Vymedzenie len týchto špecifických odvolacích dôvodov vyjadruje podľa právnej teórie rešpekt a autoritatívnu silu už vydaného súdneho rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Odvolacie dôvody sa budú týkať len takých skutočností, ktoré by znamenali nemožnosť realizovať výkon rozhodnutia. Nepôjde o dôvody, ktoré sa týkajú merita veci rozhodnutej súdom v základnom konaní. (pozri Smyčková, R., Števec M., Löwy, A., Tomašovič, T. a kol. Civilný mimosporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2024, s. 1131 a 1156)

22. Odvolací súd sa preto v rámci prieskumu napadnutého rozhodnutia zamerá výlučne len na existenciu uvedených zákonom prípustných dôvodov odvolania, a teda či sú tu skutočnosti, ktoré spôsobujú, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti.

23. V predmetnej veci bolo nesporné, že exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 39P/176/2021 - 233 zo dňa 29.09.2022 o schválení rodičovskej dohody, ktorým bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky a bol upravený styk otca s maloletou. Styk otca s maloletou sa podľa neodkladného opatrenia nerealizuje. Napriek tomu, že na súde prvej inštancie sú vedené konania týkajúce sa úpravy výkonu rodičovských práv a povinností voči maloletej (sp. zn. B3-37P/87/2023, resp. sp. zn. 40P/76/2024), tieto doposiaľ právoplatne a vykonateľne skončené neboli.

24. Ak povinnému rodičovi rozhodnutie v základnom konaní ukladá povinnosť umožňovať oprávnenému rodičovi styk s maloletým dieťaťom v dobe určenej týmto rozhodnutím, pričom mu uvedené nebolo opakovane povinným rodičom umožnené, znamená to, že povinný rodič sa takémuto rozhodnutiu nepodrobil, teda ho neplnil. Nakoľko uvedeným konaním povinného rodiča márne uplynula lehota na niektoré z plnení určených rozhodnutím v základnom konaní, takéto rozhodnutie je vykonateľným a v takomto prípade je dôvodné rozhodnutie o nariadení výkonu rozhodnutia (podobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.03.2025, sp. zn. 1CdoR/12/2024).

25. Pokiaľ ide o prvý odvolací dôvod vymedzený ustanovením § 377 ods. 3 CMP, matka ako povinná v odvolaní nenamietala, že samotný rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 39P/176/2021 - 233 zo dňa 29.09.2022 dočasnej úprave styku oprávneného s maloletou je (materiálne alebo formálne)

nevykonateľný a ani odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali záveru, že toto rozhodnutie ako exekučný titul vykonateľný nie je.

26. Z obsahu odvolacích námietok matky podľa odvolacieho súdu nemožno vyvodiť znaky ani druhého odvolacieho dôvodu, a teda, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik uloženej povinnosti. Podľa odvolacieho súdu povinná v podstate žiadala zohľadniť tzv. ospravedlniteľné dôvody, ktorých existenciu bolo potrebné skúmať pred 31.10.2023 v zmysle v tom čase platnej a účinnej upravujúcej podrobnosti výkonu rozhodnutia. Počnúc dňom 01.11.2023 došlo k zmene právnej úpravy (vyhláškou č. 413/2023 Z.z.), pričom podľa aktuálnej platnej a účinnej právnej úpravy súd už neskúma existenciu tzv. ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré sa povinný nepodrobuje rozhodnutiu. Podľa dôvodovej správy k vyhláške č. 413/2023 Z. z. vychádza zámer zákonodarcu upustiť od právnej úpravy tzv. „ospravedlniteľných dôvodov“ z aplikačnej praxe, ktorá ukázala, že úprava skúmania existencie ospravedlňujúcich dôvodov vytvorila nežiaduci priestor na to, aby rodič mohol odmietnuť kontakt maloletého dieťaťa s druhým rodičom v čase, ktorý na to vyčlenil súd. Inštitút „ospravedlniteľných dôvodov“ môže byť zneužívaný jedným z rodičov na účelové blokovanie maloletého dieťaťa od druhého rodiča a tým i na potenciálne obchádzanie súdneho rozhodnutia, čo sa týka kontaktu maloletého dieťaťa s druhým rodičom. CMP pritom upravuje dôvody, pre ktoré súd neuskutoční výkon rozhodnutia, resp. ho odloží (§ 389 CMP). Navyše, v konaní o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých musí mať konajúci súd na zreteli najlepší záujem dieťaťa. Rešpektovanie najlepšieho záujmu dieťaťa je základnou procesnou zásadou vyjadrenou v čl. 4 CMP, v zmysle ktorého ak je účastníkom konania maloleté dieťa, koná súd v jeho najlepšom záujme a ak je to vhodné, informuje dieťa o všetkých podstatných otázkach týkajúcich sa priebehu konania a veci samej. Všeobecný súd nemôže len mechanicky vychádzať z úpravy výkonu rodičovských práv a povinností vo vykonateľnom rozhodnutí, je povinný neustále vyhodnocovať, či nútený výkon rozhodnutia je v záujme maloletého (uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 118/2024 z 28.02.2024).

27. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolacie námietky povinnej, týkajúce sa nevyhodnotenia správania sa oprávneného a odmietavého postoja maloletej nemajú pre rozhodovanie odvolacieho súdu žiaden podstatný skutkový a ani právny význam. Preto odvolací súd dospel k záveru, že povinná v podanom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti nasvedčujúce niektorému z odvolacích dôvodov v zmysle § 377 ods. 3 CMP a takéto skutočnosti ani nevyplývajú z obsahu spisu, preto uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

28. Nad rámec odvolací súd dáva do pozornosti povinnej, že § 379 a nasl. CMP sa aplikujú až po nariadení výkonu rozhodnutia. Teda pokiaľ povinná navrhuje odložiť výkon rozhodnutia (hoc bez časového obmedzenia), tak k nemu možno pristúpiť až po jeho nariadení. Povinnosťou súdu je pritom skúmať, či nie je možné dosiahnutie účelu odkladu iným spôsobom (napr. aj realizáciou poradenského procesu formou nariadeného neodkladného opatrenia, ktoré sama v konaní navrhuje, ktorý má v takom prípade v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 a 2 vyhlášky upravujúcej podrobnosti výkonu rozhodnutia prednosť pred odkladom výkonu rozhodnutia).

29. Úloha oboch rodičov je v živote maloletého dieťaťa nezastupiteľná. Záujmom dieťaťa je nepochybne, aby bolo v starostlivosti toho z rodičov, ktorý uznáva úlohu a dôležitosť druhého rodiča v živote dieťaťa. Starostlivosť a výchova o maloleté dieťa predpokladá zabezpečenie nielen materiálnych, ale i nemateriálnych podmienok, ktoré umožňujú rozvíjanie osobnosti maloletého dieťaťa. V procese socializácie maloletého dieťaťa je v zásade nevyhnutná účasť oboch rodičov. Po rozpade rodiny s maloletými deťmi nielen etika príbuzenských vzťahov, ale aj zákon zaväzuje deti k povinnosti svojich rodičov číť a rešpektovať, kým rodičovská zodpovednosť (za riadnu výchovu detí) je prikázaná obom rodičom; preto, pokiaľ nie sú zistené také skutočnosti, ktoré by viedli k pozastaveniu výkonu rodičovskej zodpovednosti, nie je dôvod na to, aby rodič, v ktorého priamej starostlivosti maloleté dieťa nie je, aby sa tento rodič s maloletým dieťaťom nestretával. Záujem maloletého dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri hľadaní konkrétneho najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom a tento záujem vyžaduje, aby sa na jeho výchove podieľali obaja rodičia, ktorí majú v živote maloletého dieťaťa bez pochybnosti nezastupiteľné postavenie (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 554/04). Základným právom každého maloletého dieťaťa je právo na pravidelný kontakt s obidvoma rodičmi. Záujem maloletého dieťaťa treba skúmať z objektívneho hľadiska a je nesporné, že v záujme maloletých detí je, aby sa vytváral pozitívny vzťah maloletých detí k obom rodičom, a to nevyhnutne vyžaduje pravidelný styk (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/207/2018 zo dňa 29.10.2019).

30. Odvolací súd upriamuje pozornosť tiež na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 369/2025-94 z 03.09.2025, ktorý je rozhodnutím týkajúcim sa priamo prebiehajúceho konania o výkon rozhodnutia týkajúceho sa úpravy styku oprávneného s maloletou. Ústavný súd Slovenskej republiky v ňom konštatoval porušenie práva sťažovateľov (oprávneného a maloletej) postupom súdu prvej inštancie na prerokovanie ich veci bez zbytočných prieťahov podľa č. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, prikázal súdu prvej inštancie, aby v konaní o výkon rozhodnutia konal bez zbytočných prieťahov, maloletej priznal finančné zadosťučinenie a zároveň uložil súdu prvej inštancie povinnosť oprávnenému (ako sťažovateľovi) nahradiť trovy konania. V bode 65 odôvodnenia Ústavný súd Slovenskej republiky priamo zdôraznil, že vydaním rozhodnutia o nariadení výkonu rozhodnutia sa konanie o výkon rozhodnutia neskončilo a je povinnosťou súdu prvej inštancie realizovať úkony smerujúce k dobrovoľnému splneniu povinnosti a v prípade, že tieto zostanú bezvýsledné, uskutočniť výkon rozhodnutia. V bode 69 upozornil na jednej strane tiež na to, že hoci je povinnosťou štátnych orgánov prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a nadviazaniu styku medzi nimi, neznamená to, že rodič, hoci aj v procesnom postavení oprávneného bude vystupovať v konaní ako pasívny divák, čím reagoval na odmietavý postoj oprávneného k akejkoľvek odbornej pomoci a tiež laxný postoj k povinnej navrhovaným stretnutiam za jej prítomnosti a na druhej strane upozornil, že exekučným titulom vymáhaná povinnosť povinnej nebola právne spochybnená, keďže sa zakladá na právoplatnom a vykonateľnom exekučnom titule a preto je potrebné vnímať rozhodnutie povinnej umožniť styk oprávneného s maloletou len za prítomnosti povinnej ako jednoznačne nerešpektujúce povinnosti uložené jej exekučným titulom. Bez povšimnutia neopanechal ani skutočnosť, že maloleť je v konkrétnych okolnostiach obeťou vzájomne sa nerešpektujúcich a emocionálne nevyzretých rodičov, čo napokon bolo aj dôvodom priznania finančného zadosťučinenia maloletej, pričom oprávnenému nepriznal finančné zadosťučinenie práve pre jeho správanie sa a laxný postoj v konaní.

31. Samotné nariadenie výkonu rozhodnutia nemusí nevyhnutne znamenať aj uskutočnenie jeho výkonu. Dáva predovšetkým priestor na to, aby súd mohol realizovať úkony smerujúce k dobrovoľnému plneniu povinnosti (§ 379 až § 383 CMP, ale ja napr. §), a to práve z dôvodu, aby samotný výkon rozhodnutia nebolo potrebné uskutočniť. Uskutočnenie výkonu rozhodnutia spravidla nasleduje až po tom, ako úkony a opatrenia súdu smerujúce k dobrovoľnému splneniu povinnosti zostali bezvýsledné. Odvolací súd zdôrazňuje, že realizácia pravidelného plnohodnotného styku maloletej s oprávneným je odrazom napĺňania jej záujmu a to predovšetkým čl. 5 písm. h) zákona o rodine v spojení s čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

32. Pokiaľ ide o výrok II. napadnutého uznesenia, tento považoval odvolací súd za nesprávny, nakoľko nejde o konečné rozhodnutie a o trovách konania bude rozhodnuté podľa § 391 CMP v uznesení, ktorým sa konanie o výkon rozhodnutia zastavuje, preto odvolací súd výrok o trovách konania napadnutého uznesenia podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušil.

33. O náhrade trov odvolacieho konania bude rozhodnuté v rozhodnutí, ktorým sa toto konanie bude končiť (§ 52 - 58 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP).

34. Senát krajského súdu uvedené uznesenie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podľa § 421 Civilného sporového poriadku prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 Civilného sporového poriadku).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 Civilného sporového poriadku).

Dovolateľ má možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 Civilného sporového poriadku).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 Civilného sporového poriadku).